

de farlige Virksomheder, som vare nævnte i første Afdeling, skulde have en Forsikring gennem de forenede Kommuner her i Landet, erklærede derimod Ministeren, at han ikke kunde gaa ind paa den, fordi man ikke som foreslaaet i Henhold til Lov burde bevilge bestemte Pengesummer af offentlige Midler til tilskadekomne under Arbejdet uden Hensyn til de vedkommendes økonomiske Omstændigheder, offentlig Hjælp burde kun tildeles i Forhold til *Trang*. Det var Forslaget herom, som gjorde, at afdøde Bergs Forslag paa samme Tid var saa stærkt i sin Bygning, han fik jo alle med, men tillige saa svagt at opretholde — det sidste netop paa Grund af Bestemmelsen om, at der skulde udbetales Pengesummer, fastsatte i Lovforslaget af det offentlige, til Personer, hvis økonomiske Forhold ikke vare oplyste eller skulde oplyses. Saa var det altsaa, at vi arbejdede i Udvalget hele Efteraaret og hele det næste Foraar, og vi kom da til det Resultat, at vi maatte give Ministeren Ret i, at det ikke gik an at tage denne Del med, ligesom vi ogsaa indrømmede, at det maaske var praktisk i den første Afdeling at ombytte Angivelsen af „Driftsmidlerne“ med de farlige Virksomheder under Navns Nævnelser. Den hele Motivering findes i den udførlige Betænkning, som blev afgivet af Folketinget den 18de April 1896. Det kan siges, at der var fuld Enighed herom og i det hele taget i Udvalget, kun blev af det ærede Medlem for Fredericia (Ousen) og hans Partifæller i Udvalget taget Forbehold i to Henseender, men ogsaa kun i to Henseender, og paa en meget svag Maade. Det ene Forbehold var, at der efter deres Mening burde paalægges Arbejdsgiverne en direkte Forsikringspligt, og det andet, at man kunde ønske en større positiv Sikkerhed for, at de Forsikringsanstalter vare solide, i hvilke Arbejderrisikoen forsikredes. Naar de Herrer undersøge Betænkningen, ville de altsaa ikke finde Forbehold paa noget andet Punkt fra de ærede Medlemmer end paa disse to, og selve de Ord, hvori dette Forbehold toges, vare saa moderate, at de endog indtil videre afstode fra at stille Ændringsforslag derom. De Herrer skrev nemlig: „Af Flertallets 13 Medlemmer nære dog 3“ — altsaa de 3 Herrer — „nogen Betænkelighed ved, at Forslaget i den Form, hvori de stillede Ændringsforslag nu bringes det, ikke gør det til direkte Pligt for Arbejdsgiveren at holde Arbejderne forsikrede i en Forsikringsanstalt mod Ulykkestilfælde under Arbejdet, da enkelte Arbejdsgivere en-

ten af Ligeegyldighed eller mulig endog af Uvidenhed kunne undlade saadant. Er Arbejdsgiveren helt ubemidlet og ikke har været saa forsynlig at tegne en saadan Forsikring, vil i Tilfælde af et indtrædende Ulykkestilfælde den Fortrinsret, som Forslaget giver den tilskadekomne, kunne blive illusorisk. Man nærer tillige den Opfattelse, at det muligt vilde være formaalistjænligt — altsaa *muligt* vilde det være formaalistjænligt — om de Forsikringsanstalter, hvor Arbejderrisikoen forsikres, stillede nogen positiv Sikkerhed for, at de tegnede Forsikringer ogsaa under alle Omstændigheder ere sikre. Dette kunde formentlig tilvejebringes, uden at den ønskelige Konkurrence derved blev hemmet. I de to nævnte Henseender forbeholde disse Medlemmer sig under Sagens videre Gang eventuelt at stille Ændringsforslag“. Bortset altsaa fra disse to Forbehold vare Udvalgets 13 Medlemmer enige. Det sidste Ønske blev opfyldt senere hen, idet der blev vedtaget, at Indenrigsministeren, som Betingelse for at autorisere Forsikringsselskaber, kunde fastsætte de Forhold, under hvilke dette kunde ske, og derigennem stille Fordring om et Depositum som Sikkerhed for, at saadanne Forsikringsselskaber opfyldte deres Forpligtelser. Den anden Fordring, nemlig om en Forsikringspligt for Arbejdsgiverne, har et Flertal i Udvalget og derefter i Tinget ikke ment at kunne opfylde, fordi vi ingenlunde anse det for heldigt at fastsætte en *Forpligtelse* for Arbejdsgiverne til at forsikre deres Arbejdere. Hvis det overhovedet var muligt, kunde vi endogsaa langt snarere have ønsket, at det blev forbudt dem at forsikre, da vi deri, at der ikke tegnedes Forsikring af Arbejdsgiverne, saa en ikke ringe Betyggelse for, at der fra deres Side vilde blive gjort, hvad der var muligt, for at undgaa Ulykkestilfælde. Vi anse det nemlig for en væsentlig Opgave ved denne Lovgivning, at den ikke paa nogen som helst Maade hemmer Bestræbelserne for at undgaa Ulykkestilfælde. Det gaar imidlertid ikke an at forbyde Arbejdsgiverne at forsikre, fordi der jo er mange af dem, der ikke ere saa økonomisk stærke, at de ere i Stand til at beholde den Forsikring selv, som dette Forslag overfører paa dem; derfor ønske de at afgive deres Forsikring til et Forsikringsselskab. Det er af den Grund ganske nødvendigt at have en saadan Adgang for dem, men at forbyde Arbejdsgiverne at undlade at forsikre, paalægge dem en Forsikringstvang, det have vi ikke kunnet være med til, og deri have vi fundet Medhold